

Ibi: Quo in loco ex Latinis Authoribus.

Vide præmissa supra, num. 4.

Ibi: Qua ratione Latinus Modestini Interpretes.

Hic lapsus ejus, qui legem 2. ff. qui per. tutor. in Latinum ex Græco sermonem vertit, notatur in Lexic. Jur. Calv. vers. Dicis causâ 2.

Ibi: Eodem prope labitur errore.

Similiter & error iste ibidem animadvertitur ab eodem autore Lexic. Jur.

Ibi: Et simili prope modo Græci Authores.

Apud quos in consuetudinem sui sermonis proverbium hujusmodi adductum proximè citatus author asleverat, imò origine Græcum ferè aliquando senserat, at Varronis auctoritate convictus in oppositam sententiam abire non erubuit.

SUMMARIUM.

- 1 Sarracenorum mentio frequens habetur in Jure Canonico, qui in legibus Hispania Moros, aut Turcos nuncupantur.
- 2 Verbum Sarraceni, ad Gentem, & ad Sectam refertur.
- 3 De Mahometi parentibus, & vita.
- 4 Sarracena gens quomodo Mahometo adhaeserint, & unde Mahometani Sarraceni vocati sunt.
- 5 Quare Mahometus suis nomen Sarracenorum indiderit.
- 6 Sarraceni circumcidunt pueros suos decimum-tertium annum agentes.
- 7 Arabes cuncti ab Ismaele procedunt.
- 8 Sarraceni non dicuntur à Sara.
- 9 Sarraceni quam Arabia regionem habitaverint.
- 10 De nomine Sarraca, cujusdam urbis in Arabia.
- 11 Sarraca est nomen duarum urbium.
- 12 Sarraceni dicti sunt à Sarraca urbe Arabia.
- 13 Etymon verbi Sarraceni.
- 14 De significatu verbi Marani.
- 15 De Maraniis & urbe Marâ, & de oppido Mare, in Arabia.
- 16 De Sarracenis plura remissivè.

De Sarracenorum nomine & origine.

CAPUT IX.

- 1 Sarracenarum nomen in jure Pontificio non semel legitur repetitum sub tit. de Jud. & Sarracen. ut cap. 5. 6. 11. & 12. cum aliis, Clement. nic. eod. tit. extravag. Copiosus, Joan. XII. extravag. Multa, eod. tit. commun. Licet autem plures Hispanæ constitutiones de Sarracenis egerint, ut in Partit. sub tit. 25. p. 7. in Ordinat. tit. 3. lib. 8. & in nova Recopilat. tit. 2. lib. 8. & l. 17. cum segg. tit. 26. eod. lib. necnon alibi, tamen eos, Moros, aut Turcos, id est, Mauros, vel Turcas vocitarunt.
- 2 Hic observare oportet, verbum Sarraceni, & ad gentem, & ad sectam spectare, ut ex dicendis liquido apparebit: sed in præcatis juribus usur-

patur non pro Arabiæ populorum incolis, sed pro illis, qui Mahometi delictis infecti sunt, Navar. in cap. Ita quorundam, notab. 4. de Jud. & Sarrac. Azor. Institut. Moral. part. 1. lib. 8. cap. 23. quæst. 1.

Præterea sciendum est, quod Mahometus anno Christi 597. in Arabia Felici editus est ex parentibus Ismaëlitis, patre scilicet Hali nomine, professione infideli, matreque Judæa, qui ad annum 620. irruit in orbem, & sub Bonifacio V. Pontifice & Honorio I. ac Heraclio Imperatore per duodecim annos acerrimè prævaluit, usquedum à suis percipus obiit, quoto suæ ætatis anno, ambigitur ob opinionum varietatem; quidam enim trigessimum quartum non excessisse sentiunt, alii ad quadragessimum pervenisse tradunt, de quibus consulendi sunt Spondan. in Epitom. Annal. Baron. part. 2. anno Christi 630. Platin. in vit. Pontific. Baptist. Egnat. in Epitom. Imperator. Author. Histor. Eccles. tom. 3. lib. 4. cap. 2. in fin. & cap. 7.

Sub hoc igitur tempus Arabes Sarraceni (quibus jam Catholica Fidei lumen illuxerat anno Christi 591. quo ipsi cum suo Principe Naaman sacro Baptismate insigniti sunt, teste Spondano sup. d. anno 591. num. 2. ubi laudat Evagrium lib. 6. cap. 21.) sub Heraclio Imperatore militaria stipendia merebantur (quos numero quatuor mille fuisse tradit Marian. Hist. Hispan. tom. 2. lib. 6. cap. 22.) quæ cum jam demerita poscerent ab eo, cui manus solvendi militibus incumbibat, ille sic allocutus respondit: Vix est unde Græco, & Romano militi solvatur, & hæc canum turba impudenter stipendium estagitat. Quibus Sarraceni vehementer successi ab Imperio Romano defecere, ac Arabibus suppetias ferentibus, in Syria Damascum ceperunt, & Aegypto potiti sunt. Tunc temporis supervenienti Mahometo adhaerent, cujus erroribus imbuti sunt, eorumque nomine omnes, quos decipiebat, voluit impius subductor nuncupare, unde nomen Sarraceni, quod gentis erat, ad sectam significandam transiit, ut præter Azor. & Navar. sup. observat Paul. Emil. de reb. gest. Franc. lib. 2. fol. 39. ibi: Sarracenorum autem nomen jam non gentis erat, sed sectæ. Quod in Sarracenorum decus effectum videtur, eo quod ipsi reliquos omnes disciplinâ militari, & potentia longè superabant: quemadmodum Africani Mahometani à Mauritania Africa provincia Mauri appellantur. Alia tamen mens mentiti prophetæ fuisse videtur, ut statim num. seq. asseretur.

His præcognitis, expeditiùs excitatâ à D. Covarr. quæstionis scopum pertingemus. Est ergo controversia circa originem, seu etymologiam verbi Sarraceni, duplexque sententia reperitur: una edocet, Sarracenos à Sara uxore libera ac domina domus Abrahæ denominari; nam Mahometus inter plurima, quæ ad sui ac suorum commendationem perfidè excogitavit, id suadere non erubuit, quod ipsi verè ex Abrahamo & Sara procedebant, quibus promissio terræ à Deo facta est cum ab Agar & Ismaele eos descendere, ut & Arabes, in comperto apud omnes haberetur. Atque ita nomen conveniens Mahometanis cunctis indidit, quod ad Saram progenitricem referretur, quo etiam notam servilis stirpis intendit abolere, neglectu Agarenorum, & Ismaëlitum cognomine, quod eisdem in opprobrium cedebat, ac postea à Christianis exprobrabatur Sarracenis, ut adnotatur in Sylv. suar. lectio. part. 1. cap. 11. Ad commen-

tum istud Mahometus occasionem sumpsit ex Sarracenis Arabiæ, qui ut nuper aiebamus, in Mahometanorum numerum relati sunt, quorum nomen ille cunctis suæ sectæ professoribus callidè accommodavit, ut propter vocis similitudinem Saræ liberi putarentur: quod animadvertit Navar. sup. d. notab. 4. num. 3. Præmissæ opinioni in primis adstipulatur lex 1. tit. 25. p. 7. cujus fidelissimi conditores magnopere movere nos debent, præsertim quoad res Sarracenorum, quibuscum in Hispaniâ tunc, multisque retrò temporibus commorabantur. In eandem sententiam abeunt Gregor. Lop. & Montalv. in d. l. 1. Hug. Celf. in suo Repertor. verb. Sarraceni, Salian. Annal. Eccles. tom. 4. anno mundi 3451. num. 24. Abrah. Ortelius in Thesaur. Geographic. verb. Sarraceni, Auth. Hist. Eccles. ubi sup. Lexic. Calvin. verb. Sarraceni, Aldrete de antiquitat. Hispan. lib. 3. cap. 4. vers. San Geronimo, ubi D. Hieronymum ac D. Augustinum statim laudans dat. Videas infra controversiæ resolutionem.

Ibi: Addit Josephus, moris apud eos fuisse.

- 6 In hæc verba antiquitat. lib. 1. cap. 11. Arabes non octavo die, ut lex præcipit, sed post decimum tertium annum circumcisionem celebrant, gentis suæ authorem imitantes. Hujus loci meminit Salian. sup. not. 1. ann. mundi 2138. num. 19.

Ibi: Ceterum Sarracenos ab Agar originem habuisse.

- 7 Sic omnes præcitati animadvertunt, imò & omnes Arabes ab eadem stirpe proveniunt, ut ex Josepho nuperrimè laudato constat. Ismaël enim, ejusque posterum Arabia potiti sunt: Salian. tom. 1. anno mundi 2261. num. 1. & 2. Verum Sarracenos Madianitas fuisse, quibuscum Israëlita bella gesserunt, latè probat Aldrete ubi proximè, nixus autoritate D. Aug. quæst. in Numer. cap. 20. ibi: Madianita, qui nunc Sarraceni. D. Hieron. in Exchiel. c. 25. ibi: Per Madianitas, Ismaëlitas, & Agarenos, qui nunc Sarraceni appellantur. Est tamen animadvertendum, duplicem à D. Hieronymo memorari Madian, quarum unam in deserto Sarracenorum collocat, ab uno ex filiis Abrahæ, ac Ceturæ sic nominatam, cujus incolæ Madiani dicebantur; alteram juxta Arnonem, & Areopolim, cujus cives Madianitæ dicti, qui feminas Israëlitis ad turpitudinem subjecerunt. Hujus solum ruinæ extant. Sic refert Salian. sup. tom. 2. anno mundi 2503. num. 21. Calepin. verb. Madian. Secundum quæ utramque civitatem confundit Aldrete: & posterior Madian non longè à monte Sinai constituitur à Tornicell. Annal. anno 2545. n. 46. Troglodytæ quoque olim Sarraceni nuncupabantur, teste Abrah. Ortel. verb. Troglodytarum, Sarracenorum mores refert Aldrete supra, vers. Las costumbres, ex Ammiano Marcellino lib. 14.

Ibi: At de nominis ratione illud fortassis rem dubiam facit.

- 8 Si Sarraceni à Sara uxore Abrahæ dicerentur, Sarani deberent nuncupari, non Sarraceni. Hanc

eandem rationem expendunt Navar. in d. cap. Ita quorundam, notab. 4. num. 4. Azor. ubi sup. Sic Sarranum ostrum, Sarrana vestis, à Sarra urbe, quæ postea Tyrus appellata est. Juvenal. Satyr. 10.

— Aut picta Sarrana ferentem ex humeris aulaa toga.

Virgil. Georgic. lib. 2.

Et Sarrano dormiat ostro.

Abraham Ortel. verb. Tyrus, Cornucop. col. 259. n. 50. Calepin. verb. Sarra.

Ibi: Deinde Plinius lib. 2. cap. 8.

Gentem Sarracenam ante Mahometum in Arabia extitisse, nemini dubium est, & constat ex præmissis supra, n. 4. eorumque mentio fit sub annum 591. Gregorio Magno Pontifice; nam Sarraceni Arabiæ Siciliam invasere, Hist. Eccles. d. lib. 4. cap. 1. Est autem Arabia inter Judæam, & Egyptum, ab uno latere mare rubrum, ab altero sinum Persicum habens, ut videre licet tabulis Geographicis Joan. Blev. Abrahami Ortel. Gerard. Mercator. & aliorum. Dicta est Arabia ab Arabo Apollinis ex Babylone filio, Cornucop. col. 428. num. 50. Calepin. verb. Arabia. Dividitur in Felicem, Petram, sive Nabathæam, & desertam. Abraham. Ortel. & Calepin. verb. Arabia, Cornucop. ubi proximè, Plin. lib. 2. Licet autem communiter placeat, Sarracenos in Arabia Felici constitutos esse, tamen eos in Petra collocat Aldrete sup. vers. En Arabia Petraea, & consentire videtur Ortelius verb. Sarraceni. Unde fortè dici posset, Sarracenos utramque Arabiam, cum finitimæ essent, incoluisse. Vocatur Arabiæ pars quædam Petra, à Petra ejusdem regionis oppido. Salian. tom. 1. anno mundi 1931. num. 66. vers. Phetrusin. Ortel. verb. Arabia Petraea, Calepin. sup. Eadem dicitur Nabathæa, seu Nabatena, à Nabajoth primogenito Ismaëlis, ut ex D. Hieronymo tradit Salian. tom. 1. anno mundi 2261. num. 2.

Ibi: Sarracenos dictos fuisse à Sarraca.

Hæc urbs appellatur Sarraca, vel Sarrace, ut notat Ortelius verb. Sarraca, & Paul. Emil. de reb. gest. Franc. lib. 7. ait: Sarraceni à Sarraco oppido Arabia: quasi nomen hujusmodi urbis per secundam declinationem flectatur.

Sarraca nomen est duarum urbium, quarum una in Media altera est in Arabia Felici. Ptolem. lib. 6. cap. 2. & 8. Calepin. verb. Sarraca, Ortelius, & Nebriffensis eod. verb.

Est altera opinio adversus quam tradidimus sup. num. 5. habens Sarracenos non à Sara Abrahæ conjugè, sed à præfata urbe Sarraca sic vocari, quod cum D. Covar. & ab eo laudatis sustinent Azor. Institut. Moral. part. 1. lib. 8. cap. 23. quæst. 1. Navar. in d. cap. Ita quorundam, notab. 4. num. 5. de Jud. & Sarracen. Exposit. tit. Jur. Canonice. Abrah. Ortel. in Thesaur. Geographic. verb. Sarraca, Calepin. verb. Sarraceni.

Hanc & alteram jam præmissam sententiam quæ inter se videntur dissidere, quodam distinctionis fœdere in amicitiam trahere conabimur, etenim si quærat de illis Sarracenis, qui ante Mahometum